Атомник України

№16 (1063) 22 квітня 2021 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

26 КВІТНЯ — ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ І МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ РАДІАЦІЙНИХ АВАРІЙ ТА КАТАСТРОФ

26 квітня 2021 року минають 35-ті роковини від дня найбільшої в історії людства техногенної катастрофи. Під час експерименту на 4-му реакторі Чорнобильської атомної електростанції сталися два вибухи. В атмосферу вирвалася хмара радіоактивного пилу. Вітер поніс на північний захід небезпечні радіоактивні ізотопи, які осідали на землю, проникали у воду. За числом потерпілих від аварії Україна посідає перше місце серед колишніх республік Радянського Союзу. На долю Білорусі припало майже 60% шкідливих викидів. Від радіаційного забруднення сильно постраждала і Росія. Потужний циклон проніс радіоактивні речовини територіями Литви, Латвії, Польщі, Швеції, Норвегії, Австрії, Фінляндії, Великої Британії, а пізніше — Німеччини, Нідерландів, Бельгії.

Експеримент на ЧАЕС почався в ніч на 26 квітня о 01:23. Ситуація вийшла з-під контролю. О 01:25 після вибухів реактор був зруйнований. Спалахнуло понад 30 вогнищ пожежі. Основні приборкали через годину, а повністю ліквідували загоряння до 5-ї ранку 26 квітня. Проте пізніше виникла інтенсивна пожежа у центральному залі 4-го блока, з якою боролися з використанням вертолітної техніки аж до 10 травня.

На момент аварії у приміщенні 4-го енергоблока перебували 17 працівників. Під завалами загинув старший оператор реакторного цеху Валерій Ходемчук. Удень 26 квітня від опромінення помер наладчик Володимир Шашенок. 11 працівників від променевої хвороби померли упродовж травня 1986-го у московській лікарні №6.

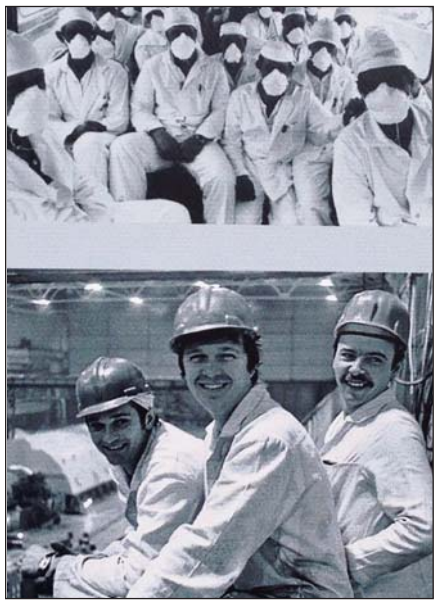

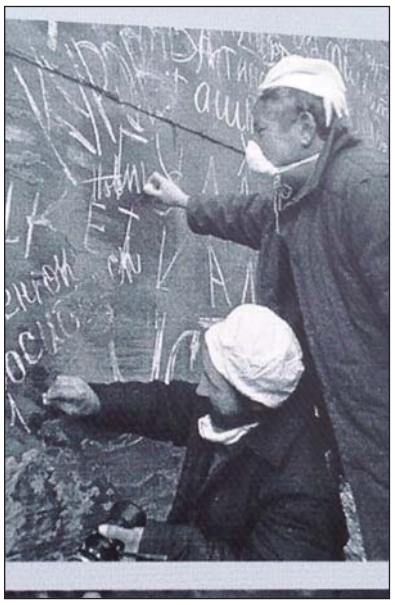

Чорнобильська катастрофа в цифрах і датах:

1977 року запустили перший блок Чорнобильської АЕС.

2 роки пропрацював четвертий енергоблок ЧАЕС — на повну потужність його запустили 1984 року. Це був «наймолодший» і «найсучасніший» реактор.

30 співробітників АЕС загинули внаслідок вибуху або гострої променевої хвороби протягом кількох місяців з моменту аварії.

500 тисяч людей померли від радіації, за оцінками незалежних експертів.

8,5 мільйона жителів України, Білорусі, Росії у найближчі дні після аварії отримали значні дози опромінення.

90784 особи було евакуйовано з 81-го населеного пункту України до кінця літа 1986 року.

Понад 600 тисяч осіб стали ліквідаторами аварії — боролися з вогнем і розчищали завали.

2293 українських міст і селищ із населенням майже 2,6 мільйона осіб забруднено радіоактивними нуклідами.

200 тисяч квадратних кілометрів — на таку територію поширилася дія радіації. Із них 52 тисячі квадратних кілометрів — сільськогосподарські землі.

10 днів — з 26 квітня до 6 травня — тривав викид активності із пошкодженого реактора на рівні десятків мільйонів кюрі на добу, після чого знизився у тисячі разів. Фахівці називають цей період активною стадією аварії.

11 тонн ядерного палива було викинуто в атмосферу внаслідок аварії на 4-му енергоблоці ЧАЕС.

400 видів тварин, птахів і риб, 1200 видів флори продовжують існувати у зоні відчуження, де через істотне та катастрофічне забруднення повітря, ґрунтів і вод заборонено проживати людям.

З 26 квітня по жовтень 1986 року Чорнобильська АЕС не працювала. У жовтні 1986-го 1-й і 2-й енергоблоки було знову введено в експлуатацію; у грудні 1987 року відновив роботу 3-й. 4-й енергоблок не запрацював.

1991 рік — на 2-му енергоблоці сталася пожежа, внаслідок якої була заблокована робота реактора.

Грудень 1995 року — підписання меморандуму між Україною та країнами «Великої сімки» і Комісією Європейського Союзу, відповідно до якого почалася підготовка програми повного закриття станції.

15 грудня 2000 року — Чорнобильську атомну електростанцію зупинено повністю.

Вересень 2010-го — закладка фундаменту під новий саркофаг над зруйнованим 4-м енергоблоком, у квітні 2012-го стартувало будівництво арки, що мала накрити об'єкт «Укриття», у жовтні 2011 року на майданчику комплексу «Вектор» почалося будівництво Централізованого сховища відпрацьованих джерел іонізуючого випромінювання.

29 листопада 2016 року завершено насування арки над 4-м енергоблоком.

(За інформацією Українського інституту Національної пам'яті)

Зона відчуження: зміна філософії робіт

Сьогоднішня публікація — спогади представника Атомпрофспілки у Чорнобильській об'єднаній організації профспілки Миколи Тетеріна, ліквідатора 3-ї категорії, чи як сам себе називає Микола Васильович, ліквідатора «другої чорнобильської хвилі». Роздуми про минуле, сучасне, а також і майбутнє зони відчуження, з якою міцно пов'язала його примхлива доля. Бо багато років тому молодим хлопчиною після закінчення технікуму Микола потрапив за направленням з російського «міста наречених» Іваново аж до Києва. І власне на суднобудівному заводі «Ленінська кузня», де він почав працювати електриком за розподілом, знайшов свою майбутню дружину Ніну. Відслужив армію, повернувся на завод, закінчив КПІ, працював начальником лабораторії контрольно-вимірювальних приладів. «Коли завод став розвалюватися, у 1995-му, дружина також перейшла у Чорнобильську зону відчуження, де я вже трудився з 1988-го», — згадує Микола Тетерін.

Чорнобильська зона відчуження стала для Миколи Васильовича не просто місцем роботи, по суті, рідною домівкою. За 30 років пройшов її уздовж і поперек, тут усе знайоме йому до дрібниць. Як людина, котра давно працює у зоні відчуження, і з нею, і з людьми, які тут трудяться, споріднився, «запустив коріння», сприймає все дуже близько до серця і відчуває відповідальність за те, що тут відбувається і відбувалося.

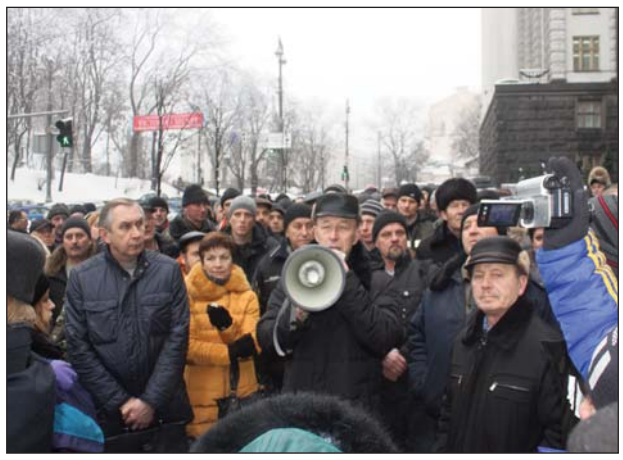

Зона причетності

— Спочатку була особлива атмосфера, — згадує Микола Тетерін. — Зараз, на жаль, вже не така. Але коли я прийшов у 1988-му, було тут майже по-родинному. Якщо ти стоїш, наприклад, на дорозі, тобі треба далі їхати, зупиниться будь-яка (приватна, державна) перша ж машина — тебе обов'язково підберуть. Дуже тісними були міжособистісні стосунки, нормою були взаємодопомога, доброзичливість, одне слово, братські почуття. Тоді був і колектив єдиним, не було ще такого розділення за виробничими завданнями. Мало значення і те, що жили разом поза домівкою, в гуртожитку, що само по собі змушувало людей зближуватися.

Це, треба сказати, створювало і проблеми. Був певний ризик для сім'ї: якщо родина була не дуже міцною, частенько сім'ї розпадалися. З людей, які давно працювали і пам'ятають ту першу, післяаварійну, зону, залишилося до десятка осіб. Ліквідатори з 86-го року помирають, а ті, хто вижив, дуже сильно хворіють. Ліквідатори 87-90-х — це вже інша історія. Уже не було таких високих рівнів радіації і таких небезпечних робіт теж. Тому треба розділяти ліквідаторів 86-го року і нас, як я вважаю, умовних ліквідаторів. На той час, як я потрапив на роботу до зони відчуження, ситуація вже поліпшилася, проте уздовж доріг їздили поливальні машини, спеціальним розчином обробляли територію, щоб не підіймався пил. Використовували ми, звичайно, індивідуальні засоби захисту.

(Закінчення на 2-й стор.)

Щільний графік запланованих робіт має Чорнобильська АЕС у 2021 році

Детальніше про плани ЧАЕС — від заступника начальника відділу стратегічного планування Віктора КУЧИНСЬКОГО:

— Наше підприємство продовжує працювати згідно з основними статутними видами діяльності. Хотів би звернути увагу на найважливіші та основні завдання, які необхідно виконати підприємству у 2021 році. Найперше — це перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему. Триватиме експлуатація об'єкта «Укриття», а також промислово-дослідна експлуатація Нового безпечного конфайнменту.

Ще один напрям діяльності — це демонтаж нестабільних конструкцій, зокрема, однієї з металевих ферм, яка стабілізує південну частину покрівлі. Нам потрібне відповідне обладнання для виконання підготовчих робіт.

Важливий напрям — це поводження з відпрацьованим ядерним паливом. Перевезення ВЯП зі СВЯП-1 до СВЯП-2 триватиме майже 10 років. У 2021 році ми плануємо перевезти не менше 1 575 відпрацьованих тепловидільних збірок. Отож, за планом, наприкінці року на СВЯП-2 буде розміщено на довготривале зберігання 1 761 ВТВЗ. Оскільки СВЯП-1 буде в експлуатації ще майже 10 років, залишається важливим завданням підтримувати його у безпечному стані. Тому цього року ми плануємо завершити роботи з підвищення безпеки цього об'єкта, зокрема, з реконструкції системи радіаційного контролю, заміни кабельного господарства, силового обладнання, а також забезпечити фізичний захист під час перевезення ВТВЗ з одного сховища до іншого.

(Закінчення на 3-й стор.)

26 КВІТНЯ — ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ І МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ РАДІАЦІЙНИХ АВАРІЙ ТА КАТАСТРОФ

Зона відчуження: зміна філософії робіт

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Фахівців у зоні відчуження катастрофічно не вистачало

Микола Тетерін почав працювати у Чорнобильській зоні відчуження з 20 червня 1988 року. До того на заводі «Ленінська кузня», де він був головою профкому, стався конфлікт між роботодавцем і працівницею, членом профспілки.

— Роботодавець, начальник відділу не дав згоди на більш пізній вихід на роботу (у жінки була мала дитина). Довелося втрутитися, заяву працівниці задовільнили, проте мені створили такі умови, що змушений був звільнитися. Почав шукати роботу, а тут мені знайомий запропонував поїхати у зону відчуження. Я до цього там нікого не знав. Та мене одразу взяли начальником дільниці контрольно-вимірювальних приладів і автоматики. Обслуговували усі прилади на всіх енергетичних об'єктах, які існували на той час у зоні. Працював за різними графіками: 15/15 і 20/10, бувало, виходив і через тиждень, усе залежало від ситуації.

А ситуація була така, за словами Миколи Тетеріна, що фахівців катастрофічно не вистачало. У 1986-му працювали, в основному, за комсомольсько-партійними призовами і відрядженнями. Одразу після аварії поширення будь-якої інформації про Чорнобиль трактувалось як «наклеп на радянську систему» або ж «поширення панічних чуток». Як одне, так і інше — суворо заборонялося. У повідомленнях просто подавалося: «на Чорнобильській атомній електростанції сталася аварія, яка призвела до ушкодження одного з реакторів». Але потім настав період так званої гласності. І до того приховування інформації про Чорнобильську катастрофу змінилося на поширення найрізноманітніших чуток і страшилок.

— Перші ліквідатори почали залишати зону відчуження, а заміни їм не було: налякані аварією люди боялися тут працювати. Якийсь час приїздили сюди або авантюристи, або ж ті, хто мав особисті проблеми. Великий дефіцит кадрів особливо гостро відчувався до кінця 1989 року. У 1989-му почали заселяти Славутич, туди спочатку переселяли станційників, які мешкали у Києві. Частина з них відмовилася їхати у Славутич, залишились у столиці. Тоді вийшов наказ, за яким їм було видано так званий вовчий квиток: заборона працювати у зоні відчуження. Але влада швидко зрозуміла, що інші люди в зону не прийдуть, а київські фахівці були висококласними, тому рішення було скасовано. І наприкінці 1989-го, у 1990-му почали повертатися в зону відчуження колишні станційники з київською пропискою.

На той час уже було збудовано тимчасове вахтове селище Зелений Мис. Усі вахтовики їздили звідти на роботу на Чорнобильську атомну електростанцію. І треба було бачити оті величезні «каравани», коли працівники їхали на вахту, а заїжджали вони в один день… Автобусів одночасно курсувало по кілька десятків: з селища на станцію, зі станції — у Зелений Мис чи у Чорнобиль. Я сім років жив у Зеленому Мисі. Вважалося, що престижніше було оселятися на вахті у Чорнобилі, бо не треба було годину витрачати на дорогу, але місць у Чорнобилі усім не вистачало.

У Славутич їхали зі всього Союзу, Прип'ять ще тоді була жива

Тим часом до Славутича почали приїжджати з усього Союзу. Річ у тім, що через півроку роботи на ЧАЕС можна було у Славутичі отримати квартиру.

— Це був значний стимул, особливо для молодих, — каже Микола Тетерін. — Славутич збудували дуже швидко і досить якісно, я у той час також був залучений до контролю за цим. Місто будував увесь Радянський Союз. Згадка про це залишилась у назвах кварталів: вірменський, грузинський тощо. У 1987-му почали будівництво і за кілька років уже красувалося місто, розбудовувалася інфраструктура. Це також рятувало ситуацію з кадрами, бо для працівників не вистачало житла, а в Чорнобилі приватні будинки були практично усі заселені. Працювали і жили вахтовики, щоправда, й у Прип'яті, тоді вона ще була «жива». Моя ділянка роботи там теж була. Подавали на місто тепло з Чорнобильської атомної електростанції, бо запустили у роботу один з енергоблоків. У Прип'яті була чудова оранжерея, я їздив туди налаштовувати тепло. Вирощували квіти, огірки на насіння і продавали цю продукцію за кордон. У місті були філії заводів. У Прип'яті жило багато людей, які працювали у зоні відчуження, для них облаштували гуртожитки. Робочою була інфраструктура, працював басейн. Одне слово — життя вирувало. Було дуже багато цікавих планів. І здавалося, що перспектива була. Але з 1990-х, з розпадом Союзу, життя тут почало «всихати». Прип'ять проіснувала до 2000-го року, до остаточної зупинки Чорнобильської атомної електростанції.

Зона профспілкової відповідальності

Микола Васильович вважає себе виробничником за характером, у Чорнобильській зоні відчуження дійшов професійними сходинками до директора підприємства теплових та електричних мереж (ПТЕМ). Але маючи у своєму характері таку відмінну рису як відповідальність, не міг не стати також і профспілковим активістом, взяти на себе відповідальність за людей.

— «Затягнуло» мене до чорнобильської профспілки ще у 1990-му. Практично на другий рік роботи у зоні відчуження я вже був обраний до профкому ПТЕМ. Потім мені запропонували стати звільненим головою профкому. Був головою трудового колективу.

Згодом обрали членом Центрального комітету Атомпрофспілки. А 7 лютого 2007 року мене призначили на посаду представника Атомпрофспілки у Чорнобильській територіальній організації профспілки (ЧТОП), яка того ж року була перейменована у ЧООП. Це призначення відбулося також за рекомендацією і наполяганням директорів чорнобильських підприємств, бо вони бачили, як погіршується ситуація у зоні відчуження. І десь з того часу, уже 15 років, моя трудова зайнятість стала виключно профспілковою. Мене обирали на п'ять років уже тричі поспіль, фактично одноголосно. Люди довіряють мені, але й вимагають захисту. Я потрапив у профспілкову колію, бо довіру мушу і хочу виправдати.

Профспілкова робота з кожним роком змінює свій напрям. У 2006-му, за рік до мого приходу на посаду представника Атомпрофспілки, у ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС «порізали» доплати і забрали пільги. Коли я обійняв профспілкове представництво у зоні 2007 року, три місяці не платили зарплату. Люди волали: нехай уже не годують, не опалюють робочі й житлові приміщення, але зароблене віддайте! Довелося, насамперед, займатися цим. Наступні роки я добивався відновлення Першого списку, пільгових пенсій, доплат. Пощастило це зробити частково і завдяки тому, що прем'єр-міністром стала Юлія Тимошенко (18 грудня 2008 року), а міністром з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи (якому тоді підпорядковувалася зона відчуження) став Володимир Шандра. Вони дійсно опікувалися проблемами чорнобильців і допомогли збільшити доплати, відновити право на пільгову пенсію.

Зона низьких зарплат

— Ситуація з оплатою праці у Чорнобильській зоні відчуження почала різко погіршуватися з 90-х, коли розвалився Союз, — зазначає Микола Тетерін. — А в 1992-му з фінансуванням була катастрофа: не знали як прожити і прогодувати сім'ю, хоча працювали і я, і дружина. Ситуація потроху почала вирівнюватися до 1995 року. Але з 1996-го знову різко погіршилася. Бо того року в зоні відчуження змінили систему оплати праці. До 1996 року у працівників зони була подвійна тарифна ставка плюс 50 відсотків премії — практично потрійний тариф. Заробітна плата

була високою порівняно із середньою по країні — у кілька разів вищою. Але це виправдано тим, що необхідно було залучити людей до роботи у зоні відчуження. І що робота ця була пов'язана зі шкідливими радіаційними факторами.

Робота була не з легких. Пропрацюєш 20 днів поспіль, повертаєшся як вичавлений лимон, за десять днів стан не відновлюється. Той фактор, що платили добре, утримував фахівців, працювати у зоні відчуження було престижно. Доплат не передбачалося, але зарплата була достойною, і на мій погляд, такий підхід до оплати праці у зоні відчуження був найвідповідніший. Спочатку доплати дорівнювали сумарно одинарному тарифу. Але рівень доплат зафіксували, вони були не прив'язані до мінімальної заробітної плати і не індексувались як заробітна плата. Як наслідок, за десять років доплати перетворилися в мізер, динаміка зростання заробітних плат різко уповільнилася.

Фарисейство від влади

— 2006 року у нас забрали також право на пільгову пенсію. Цікаво, але такі «подарунки», якось так співпадало, держава робила саме на десятиріччя, двадцятиріччя, тридцятиріччя роковин Чорнобильської трагедії… Якщо проаналізувати першопричини невиконання владою взятих зобов'язань перед «чорнобильцями», треба згадати, що Закон України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», на основі якого отримують пільги ліквідатори і введені категорії, приймався ще за часів Союзу з міркувань, що фінансувати цей закон буде союзний бюджет. Після розпаду Союзу Україні довелося зобов'язання взяти на себе. Але профінансувати зобов'язання за цим законом у повному обсязі Україна не в змозі. Можливо, треба було з самого початку це визнати і прийняти більш відповідні для України заходи. Але влада почала «урізати» Закон постановами Кабміну. І зараз ми дійшли до такого абсурду, що практично усі норми Закону не виконуються. Проте влада продовжує робити гарну «міну», коли погана гра. І цього року, на 35-ті роковини аварії на ЧАЕС, пенсіонерам, ліквідаторам

першої категорії, усі вони інваліди, планують збільшити максимальну пенсію до 30 тисяч гривень. Але таких пільговиків, ліквідаторів першої категорії, на сьогодні можна перелічити на пальцях рук. Для основної маси чорнобильців цей «подарунок від влади» не має жодного значення. Однак влада на весь голос в інформаційному просторі заявляє про турботу про чорнобильців. Я називаю це — фарисейство від влади.

Щоб вирішити проблему, треба доходити до кипіння

— У рік 35-х роковин трагедії два з половиною місяці значна частина працівників зони відчуження сиділи без зарплати. Виплатили її лише 17 березня після наших заяв, що будемо збирати людей на протестну акцію під Міністерством фінансів. Таке враження, що у стосунках із владою треба доходити до кипіння, інакше проблеми не вирішуються. У цьому головні причини усіх чорнобильських проблем — у ставленні до нас держави: влада нас не чує і не бачить, доки не наробиш великого галасу. Щоб чогось домогтися, доводиться владі постійно про себе нагадувати, лише тоді є якісь зрушення. У 2021-й ми увійшли з непоганими результатами, добилися минулого року підвищення зарплати, Міністерству соцполітики додали 592,5 млн гривень до бюджетної програми, за якою фінансуються доплати за роботу у зоні відчуження. Увійшли у рік з надією, що будемо отримувати ці доплати регулярно, а не так, як це у нас щоразу буває: до середини року платять, потім — традиційні перебої з виплатами, і тільки під кінець року влада про нас згадує і нам гроші повертають. Є надія, що будуть вирішені питання нашої медсанчастини, у Міністерстві охорони здоров'я, під час зустрічі із заступником міністра, нас у цьому запевнили.

Віддаленість від проблем зони відчуження і необізнаність представників влади з цими проблемами продемонстрував і приїзд до нас у березні цього року депутатів Верховної Ради з Комітету ВР з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів. Я у своєму виступі розповів про критичну ситуацію у зоні відчуження. Від депутатів — жодних запитань. Тільки голова Комітету Галина Третьякова закинула мені: «Ви, напевне, нас дезінформуєте». Довелося їм усю інформацію всунути до рук на папері.

Основне завдання підприємств зони відчуження — бар'єрна функція

Спеціалізовані підприємства, які займаються окремими напрямами, почали утворюватись у зоні відчуження з 1987 року. Перші серед них: підприємство теплових електричних мереж, житлово-комунальне господарство, підприємство зв'язку тощо. У перші роки у зоні активно займалися захороненням радіоактивних відходів, бо основна проблема була — прибрати радіацію, особливо там, де її було багато. Згодом перейшли до більш планової роботи.

— Бар'єрна функція, попередження виносу радіонуклідів із зони залишається основним завданням, хоча проблема ця є не такою гострою, як у перші роки, — зазначає Микола Тетерін. — В останні роки у Чорнобильській зоні відчуження відбулися значні зміни: її розділено на десятикілометрову промислову зону, яку практично ніколи не буде передано у народне господарство. На іншій, двадцятикілометровій частині зони відчуження, де ситуація трохи краща, створили біосферний заповідник. Цей розподіл зони для нас не дуже зрозумілий і з моєї точки зору не логічний: заповідна зона поруч з промисловими об'єктами… Але причина цих змін насправді в тому, що змінилися підходи до існування і завдань зони, змінилась у зоні відчуження сама філософія робіт.

Бізнес-плани на Чорнобильську зону

— Зона відчуження переживала різні періоди з огляду на завдання і роботи з ліквідації наслідків аварії. Зараз прийшли нові люди, нові керівники із зовсім іншими поглядами. Вони вже нас багато в чому не розуміють, а ми не зовсім розуміємо їх. Це люди бізнесу, виховані інакше: більше в характері прагматичності, жорсткості, менше людських сентиментів, вони не знають наших традицій. Вони дивляться на зону як на можливість заробити гроші. Тобто сьогодні Чорнобильську зону відчуження намагаються перетворити на територію, яка буде здатна утримувати себе і заробляти сама на себе гроші. Яка повинна реабілітовуватися, відновлюватися, а разом з цим ставати зоною туризму і розвиненої промисловості. Звісно, не все тут можливо запровадити. Але, тим не менше, існує багато проєктів. Наприклад, зараз проводяться переговори про будівництво тут сміттєспалювального комплексу для Києва і Київської області. Там же сміття буде сортуватися: частина спалюватиметься, частина перероблятиметься, вироблятиметься електроенергія. Хочуть побудувати завод, є такі плани, для переробки використаних батарейок, які ми вивозимо зараз до Румунії. Поки що в Україні немає взагалі такого заводу. Побудували вже сонячну електростанцію невеликої потужності, вона розташовується в Чорнобилі. І нас усе більше орієнтують на те, щоб Чорнобильська зона відчуження відшукувала можливість знаходити позабюджетні кошти. Можна сказати, на сьогодні для зони відчуження — це такий тренд.

Та все одно більша частина робіт у зоні відчуження фінансуватиметься й надалі з бюджету. У нас у Конституції записано: ліквідація наслідків аварії — державна турбота. Допоки не знімуть з експлуатації Чорнобильську атомну електростанцію, а це відбудеться не скоро. У такі роботи ніхто не буде вкладати приватні інвестиції. Поховання радіоактивних відходів — це теж в основному державна турбота. Навряд чи хтось із приватників колись до цього буде допущений. Лісове господарство, заповідник — теж державні структури і фінансуватимуться з держбюджету. Хоча вже зараз частина коштів на заробітну плату надходить від туристичного бізнесу…

Лілія СОКОЛОВА

Профспілки відповідно до Конституції України є єдиними організаціями, яким делеговано право на захист прав та інтересів трудящих!

26 КВІТНЯ — ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ І МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ РАДІАЦІЙНИХ АВАРІЙ ТА КАТАСТРОФ

35 років уроків:

Міндовкілля змінює наративи Чорнобильської зони

26 квітня світ ушановуватиме роковини аварії на Чорнобильській АЕС. 35 років тому життя українців розділилося на «до» та «після» аварії і залишило глибокий слід не лише в пам'яті, а й у долях людей. Трагедія зачепила всіх.

Аби гідно вшанувати ліквідаторів та постраждалих внаслідок аварії на ЧАЕС та нагадати всьому світу, що Чорнобиль — це набагато більше, ніж просто згадка про катастрофу, Урядом розроблена та затверджена програма заходів до 35-х роковин, серед яких пам'яті вшанування, соціальні, мистецькі та культурні події, міжнародні та наукові конференції і зустрічі.

15 квітня під час прес-туру до зони відчуження перший заступник Міністра захисту довкілля та природних ресурсів Богдан Боруховський розповів про бачення Міністерства у сфері розвитку зони відчуження.

«Чорнобиль — це унікальні території і пам'ять про тих, хто народився, виріс, працював тут і рятував людство від ядерної катастрофи. Це героїчна та трагічна епоха. У планах Міндовкілля показати різний Чорнобиль, не лише як місце про аварію, а й як зону відродження природи. А ще — науковий майданчик та місце розвитку туризму майбутнього. Ми хочемо донести всім, що Чорнобиль безпечний. Він є свідченням того, що українці подолали проблему та контролюють ситуацію. Зона відчуження змінюється. І наше головне завдання, щоб у неї з'явився новий сенс і вона перетворилася на зону відродження», — зазначив Богдан Боруховський.

За його словами, Міндовкілля бачить такі напрями розвитку зони відчуження:

Бар'єрна функція та безпечне поводження з відпрацьованим ядерним паливом та радіоактивними відходами. Держава створює об'єкти, які завершать етап діяльності у сфері використання ядерної енергії — централізоване довгострокове зберігання і захоронення ВЯП та РАВ.

Відродження території як культурної спадщини та туристичного магніту. Місце, де усвідомлюєш масштаби людської діяльності та її вплив на планету. Ці речі не залишають байдужим нікого. Відвідування зони (не)відчуження, а відродження має бути максимально комфортним.

Окремий індустріальний кластер. Цьому сприяють залучення значних інвестицій у розвиток території, вигідне географічне розташування, наявність інженерної та транспортної інфраструктури.

Сучасний та комфортний майданчик для роботи українських та іноземних вчених. Відкриття інноваційного парку #ChornobylScience.

Розвиток Чорнобильського радіаційно-екологічного біосферного заповідника. Унікальне місце збереження природних комплексів Полісся.

Щільний графік запланованих робіт має Чорнобильська АЕС у 2021 році

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Щодо зняття з експлуатації першого, другого і третього блоків ЧАЕС у 2021 році, згідно із заявою нашого керівництва, цьому напряму буде приділено особливу увагу. Атомна станція будувалася згідно з проєктом і, відповідно, зняття її з експлуатації відбувається теж згідно з проєктом. Він готовий і пройшов усі необхідні експертизи, розроблений єдиним для усіх трьох енергоблоків. Він повністю фінансується з Державного бюджету України і є особливим через те, що всі роботи виконуються власними силами персоналу Чорнобильської ЧАЕС. Кошторис цього проєкту становить понад пів мільярда гривень і реалізацію його заплановано до 2028 року.

Поточного року ми хочемо розпочати фізичні роботи з консервації блоків, повному розгортанню робіт перешкоджає один фактор — відсутність лінії подрібнення довгомірів. Це невеликий проєкт, однак він важливий для реалізації запланованого. У 2022 році маємо виготовити та змонтувати обладнання, а також ввести його в експлуатацію. З 2023-го повинні розпочати процес переробки демонтованих технологічних каналів та робочих каналів системи управління і захисту.

Також у рамках зняття з експлуатації у 2021 році буде продовжено роботи з демонтажу тепломеханічного обладнання машинної зали, виведеного з експлуатації, та інших систем. Хочемо почати абсолютно новий вид діяльності — демонтаж будівель та споруд.

Наступний важливий напрям — поводження з радіоактивними відходами. У цій сфері плануємо подальші роботи на заводах, побудованих коштом міжнародної технічної допомоги. Зокрема, завод з переробки рідких радіоактивних відходів перероблятиме кубовий залишок. Плануємо поступово виводити його на проєктний виробничий рівень. Хочемо виготовити не менше 4000 упаковок і передати їх на захоронення, що становить приблизно 4% від усього обсягу накопичених рідких радіоактивних відходів, які підлягають переробці. Що стосується промислового комплексу з переробки твердих радіоактивних відходів, то є плани завершити третій етап гарячих випробувань, підготувати усі необхідні документи і направити їх у Держатомрегулювання для отримання ліцензії на експлуатацію об'єкта. Також у нас буде в експлуатації завод з виробництва бочок і контейнерів, який забезпечуватиме потреби ЗПРРВ та ПКПТРВ. Паралельно з діяльністю цих заводів виконуватимуться роботи з оптимізації наявних і засвоєння нових технологій та методів дезактивації та переробки радіоактивних відходів, а також відпрацювання методики з характеризації кінцевих упаковок РАВ. Актуальним залишається завдання зі звільнення нашого майданчика від радіоактивних відходів та перевезення їх для захоронення на пункт «Буряківка». Потрібно перевезти на захоронення майже 1200 кубічних метрів відходів.

Я перелічив основні завдання згідно з нашим статутом. Крім того залишається ціла низка допоміжних, які не менш важливі. Це міжнародна діяльність нашого підприємства. Насамперед продовження невеликих міжнародних проєктів, які у нас існують, зокрема з бельгійською фірмою — з відпрацювання технології дезактивації труб малого діаметру. Це проєкт з Норвегією з розвитку Центру візуалізації зняття з експлуатації. Це проєкти технічної співпраці з МАГАТЕ, ВАО АЕС та інша діяльність.

У сфері підготовки персоналу теж нове завдання — співпраця нашого навчального центру з КПІ та організація курсів підготовки персоналу у напрямі зняття з експлуатації, поводження з РАВ, дозиметрія і фізичний захист.

Ось такі, в цілому, завдання поточного року. Підкреслю: вони непрості. Багато факторів впливають на виконання наших планів. 2021 рік ми розпочали без змін у Загальнодержавній програмі, що ускладнює роботу. Цьогоріч також матимемо недофінансування. Заплановане забезпечує лише 70% від потреб. А ще негативний фактор — пандемія COVID, яка не додає впевненості на шляху вирішення наших проблем. Незважаючи на згадані труднощі, гадаю, що в нас усе вийде. Будемо на це сподіватися!

АТОМПРОФСПІЛКА ПРОТИ ЗАКОНОПРОЄКТУ №5371

Договорняк по-Третьяковськи

У Верховній Раді 13 квітня 2021 року було зареєстровано законопроєкт №5371 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо спрощення регулювання трудових відносин у сфері малого і середнього підприємництва та зменшення адміністративного навантаження на підприємницьку діяльність». Авторами його є Голова Комітету ВРУ з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів Галина Третьякова та ще декілька десятків нардепів.

Як зазначено у пояснювальній записці, метою законопроєкту є «спрощення регулювання трудових відносин у сфері малого і середнього підприємництва та зменшення адміністративного навантаження на підприємницьку діяльність».

Атомпрофспілка вважає, що це є черговою спробою шляхом поетапного внесення до Кодексу законів про працю України відповідних «новацій», змін до законодавства про працю, які вже просувалися Галиною Третьяковою з метою скасування чинного КЗпП України.

Атомпрофспілка категорично проти погодження законопроєкту №5371. Відповідного листа за підписом Голови Атомпрофспілки Валерія Матова надіслано Спільному представницькому органу репрезентативних всеукраїнських об'єднань профспілок на національному рівні.

У листі, зокрема, наголошується на відсутності норм щодо договірного регулювання, наприклад з питань оплати праці, і це розробниками проігноровано. Що встановлення для працівників суб'єктів малого і середнього підприємництва спеціального режиму трудових відносин, відмінного від того, який поширюється на інших найманих працівників, на практиці призведе до позбавлення зайнятих на малих та середніх підприємствах встановлених чинним законодавством прав та гарантій.

А з огляду на те, що трудовий договір законопроєктом визначається як основний засіб регулювання трудових відносин працівників та роботодавців (власників підприємств приватної форми власності), вплив установлених норм законодавства про працю суттєво знижується, перевага надається позиції роботодавця, який, пропонуючи роботу, висуватиме свої умови трудового договору, а враховуючи складну економічну ситуацію, обмежені можливості для працевлаштування, потенційні працівники змушені будуть погоджуватися на ці умови задля отримання роботи. Більш висока правова обізнаність роботодавців надасть їм переваги та, практично, позбавить працівників можливості обстоювати свої права, як під час укладення трудового договору, так і в подальшому.

Крім того, законопроєктом передбачено право сторін трудового договору, тобто роботодавця та працівника, на власний розсуд за взаємною згодою врегульовувати усі свої відносини: в частині системи оплати праці, норм праці, розміру заробітної плати з урахуванням встановленого законом граничного мінімального розміру, надбавок, доплат, премій, винагород та інших заохочувальних, компенсаційних і гарантійних виплат. Крім того що це незаконно, бо суперечить чинному законодавству, істотно звузить права працівників. Бо, по суті, використовуючи «свободу договору», роботодавець диктуватиме працівникам свої умови праці.

Також цей законопроєкт не належним чином пройшов громадське обговорення. Усупереч прийнятій у 1998 році Рекомендації МОП №189 «Про створення робочих місць на малих та середніх підприємствах», не були проведені консультації з представниками найбільш репрезентативних організацій працівників.

Щоб попередити упровадження у дійсність ініціативи розробників законопроєкту, Атомпрофспілка пропонує СПО звернутися до міжнародних інституцій з метою недопущення прийняття цього законопроєкту. А оскільки його автори посилаються на те, що законопроєкт розроблено на виконання рішення Національної ради реформ при Президентові України, Атомпрофспілка вважає за необхідне направити звернення до Президента України з викладенням позиції всеукраїнських профспілок стосовно неприпустимості звуження прав працівників у сфері трудових відносин.

ЦІНА ДЕРЖАВНОЇ ГАРАНТІЇ

Шість років поневірянь колишніх працівників ДП «Бар'єр»

Один з героїв кінострічки «Жорстокий романс», знятої за п'єсою О. М. Островського, промовив таку фразу: «Я ж дав чесне купецьке слово…». Дотримання такого чесного слова є характерною ознакою ділової людини. Чи можливо перенести цю діловитість на державу та державні інституції? Так, можливо, коли чесним словом держави є прийняті закони та державні інституції, які стежать за виконанням цих законів.

Як приклад такої діловитості держави розглянемо Закон України «Про гарантії держави з виконання судових рішень» та державну виконавчу службу, як виконавця та гаранта цього чесного слова держави. Більше п'яти років тому на державному підприємстві «Бар'єр» (місто Кам'янське Дніпропетровської області, сфера управління Міністерства енергетики) виникла заборгованість із заробітної плати, і майже 90 відсотків працівників звільнилися через це з підприємства. Традиційно звільненим працівникам не було виплачено жодної гривні заборгованої заробітної плати, тож запрацював на всю потужність суд Баглійського району.

Рішення суду були направлені колишніми працівниками до Південного відділу державної виконавчої служби м. Кам'янське. Всі ці виконавчі провадження було зведено в одне об'єднане виконавче провадження. На цьому позитивні дії державних виконавців закінчилися. Протягом півроку, відведених законом «Про виконавче провадження», державна виконавча служба не виконала рішення суду. А ще наступні три місяці, відведених законом «Про гарантії держави з виконання судових рішень», державні виконавці знову не виконали рішень суду.

Тобто замість дев'яти місяців, відведених чинним законодавством на виконання рішень суду, вже пішов шостий рік поневірянь колишніх працівників ДП «Бар'єр». На численні звернення окремих колишніх працівників до Мін'юсту, Міненерго та Південно-східного головного управління державної виконавчої служби працівники отримували лише бюрократичні відписи. У колишніх працівників складається враження, що державна виконавча служба не горить бажанням виконати Закон України «Про гарантії держави з виконання судових рішень». То яка ж ціна таким гарантіям держави, які не виконуються навіть державними виконавчими органами?! Як кажуть у народі, гріш ціна таким гарантіям.

На жаль, заробітна плата працівникам, які залишилися на ДП «Бар'єр», досі виплачується не в повному обсязі. Підприємство не сплачує ЄСВ не тільки за колишніх працівників, а й за нині працюючих. Таким чином, як наслідок, не зараховується страховий пенсійний стаж. Соціальних проблем на цьому підприємстві, як бачимо, величезний віз, а дій урядовців з їх розв'язання не видно.

В.Г. КІСІЛЬОВ,
ветеран праці

P.S. *Автором цієї публікації направлено до редакції звернення колишніх працівників ДП «Бар'єр» до Мін'юсту та формально-бюрократичну відповідь урядовців.*

28 КВІТНЯ — ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ПРАЦІВНИКІВ

Охорона праці — це твоє право!

Кожен третій працівник працює з дому, а ті, хто перебуває на своїх робочих місцях, вживають особливих запобіжних заходів — COVID-19 продемонстрував життєву важливість охорони праці.

Серед 530 тисяч смертей (станом на кінець лютого 2021 року) від COVID-19 у Європейському Союзі — тисячі людей, які підхопили хворобу на робочих місцях. Ми сумуємо за їх втратою та висловлюємо співчуття і солідарність їхнім близьким. Ми також пам'ятаємо про тих, хто помер минулого року від ракових захворювань, пов'язаних з роботою, від інших хвороб та нещасних випадків на виробництві: лише у Європі таких понад 100 тисяч.

Хоча вакцинація дає надію, охорона праці повинна залишатися безумовним пріоритетом у найближчі місяці та й надалі. Здоров'я та безпека — це не подарунок влади чи хорошого роботодавця. Здоров'я та безпека — це ВАШЕ право. Право, за яке борються профспілки!

У Європейському Союзі «кожен працівник має право на працю в умовах, які забезпечують охорону його здоров'я, його безпеку та повагу до його гідності» (Хартія основних прав Європейського Союзу). Законодавство ЄС зобов'язує роботодавців забезпечити здорові та безпечні робочі місця, вимагає, щоб усі працівники були захищені законодавством про охорону праці, надає працівникам право на інформацію та консультації з питань охорони праці та призначення представників з питань охорони праці.

Це означає, що роботодавці несуть відповідальність за очевидні ризики, такі як вплив небезпечних речовин, підняття важких вантажів тощо, а також за інші, менш загальновизнані ризики — стрес, пов'язаний з роботою, переслідування та знущання.

Незважаючи на чіткі права, охорона праці ще не є реальністю для всіх. Кожен третій працівник у Болгарії, Словаччині та Іспанії та майже половина працівників у Чехії і Греції, які повинні носити засоби індивідуального захисту на роботі, забезпечуються ними лише іноді, або взагалі не забезпечуються. Під час кризи COVID чимало працівників важливих служб, серед яких сфери з догляду та прибирання, і більшість у яких становлять жінки, не мають належних засобів захисту. Те саме стосується працівників нестандартних форм зайнятості, чий обмежений соціальний захист не дає їм іншого вибору, окрім як продовжувати працювати, навіть якщо вони мають симптоми коронавірусу.

Робота вдома несе свої власні ризики, такі як зростання домашнього насильства, у деяких країнах ЄС воно зросло на третину під час локдауну. Зростання кількості працівників на цифрових платформах залишає дедалі більше людей без належного захисного обладнання — лише 35% із них відповіли, що було вжито заходів, аби допомогти їм під час пандемії.

Профспілки та представники з охорони праці відіграють життєво важливу роль у забезпеченні охорони праці на робочих місцях. Будь-який працівник, який піклується про власне здоров'я та безпеку на роботі, має вступити до профспілки та з'ясувати, чи є на підприємстві представник з охорони праці. Профспілка може допомогти в призначенні саме такого представника з охорони праці, до якого б прислухалося керівництво.

Профспілки домоглися від ЄС встановлення максимально допустимого рівня впливу на робочих місцях багатьох речовин, що викликають рак, і борються за посилення обмежень та їх встановлення для більшої кількості речовин.

Європейська федерація профспілок громадського обслуговування

НОВА ЕЛЕКТРОННА СИСТЕМА

«Документи профкому»

Для членів Первинної профспілкової організації (ППО) Рівненської АЕС — працівників підприємства створено нову електронну систему «Документи профкому» з метою ефективного інформування атомників щодо питань, пов'язаних з діяльністю профспілкового комітету.

Три основні розділи внутрішньої системи наповнені інформацією щодо оздоровлення, медичного страхування, житлових питань тощо, а також містять дошку з важливими оголошеннями, бланки та зразки заяв для вступу до ППО або ж на путівки на РОК «Біле озеро».

Додаток доступний у публічних сервісах на сайті веб-додатків Рівненської АЕС. Як зазначив розробник системи — інженер-програміст служби інформаційних технологій Віктор Шпак, до цього усі профспілкові документи були доступні в окремій папці поштової системи GroupWise. «Нову систему створено для більш зручної роботи з документами профкому та для кращої взаємодії з новими працівниками, які мали б отримувати погодження на перегляд усіх документів у відповідній теці системи GroupWise», — прокоментував Віктор Шпак.

За словами заступника голови ППО РАЕС Тетяни Васильєвої, профспілка завжди надавала пріоритет відкритій і прозорій інформаційній діяльності.

Юлія КУЛАЄВА

Існування профспілкового руху в Україні — це ознака рівня цивілізованості держави

26 КВІТНЯ — ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ І МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ РАДІАЦІЙНИХ АВАРІЙ ТА КАТАСТРОФ

ПТАХА ДАЛЕКА

Над зоною птаха далека
Кружляє, забувши про все.
Яких онучат цей лелека
Колись у мій дім принесе?
Яких лелечат він народить?
Чому ж бо він чорний, чому?
Народе! Стражденний народе!
Чи здужаєш ти цю чуму?
Кружляє лелека над болем,
Де жито бур'ян переріс —
Та стало безплідним і голим
Те місце, де був рудий ліс.
Вдовою бездітною Прип'ять
Давно не плека сподівань —
До денця їй випало випить
Настій полинових страждань.
...Чи й справді сурмив над Землею
Той янгол, що впала зоря?
Та чорний лелека над нею
Без родичів білих згоря.

ДІТИ ЧОРНОБИЛЯ

Пречиста і праведна Мати,
Скажи, як ти вижить зуміла,
Як син твій, за людство розп'ятий,
Покинув цей світ онімілий.
Скажи мені, мати Христова,
Де черпати сили, щоб жити.
Пошли мені віри і слова,
Щоб чару до денця допити.
Схиляюсь над ліжком дитячим —
Чоло наче полум'ям диха.
А в темряві чую неначе
В кутках ворохобиться лихо.
Вже стільки років промайнуло
З тієї квітневої ночі.
Та стукає в шибку минуле,
А вітер зловісний шепоче:
Не кляніть ні Кюрі, ані Нобеля,
Помоліться за душі дівочі.
Пильно дивляться діти Чорнобиля
Прямо в серце із темряви ночі.
Помоліться в божественній щирості,
Хай Господь збереже і помилує.
Він всеблагий і в гніві, і в милості:
Хай помилує!
Господи, збережи і помилуй безвинних дітей
Людських.
Як милуєш тих, що до тебе звертаються.
Прости їм, Боже, чужий неспокутаний гріх
Дорослих, які вже й повік не розкаються.
Не кляніть ні Кюрі, ані Нобеля,
Помоліться за душі дівочі.
Пильно дивляться діти Чорнобиля
В очі.

Володимир ШОВКОШИТНИЙ

Володимира Шовкошитного хтось із колег влучно назвав «магом слова, загартованим Чорнобилем». Його поетична епопея почалася саме із чорнобильської сторінки у житті. Він був керівником групи ліквідаторів на четвертому блоці Чорнобильської АЕС. «Там я втратив притаманне людині відчуття страху, — зізнається ліквідатор, — бо як фізик-атомник, енергетик, знав, на що йшов, і знав, які наслідки можуть бути від роботи на такому об'єкті. Це дивно, але саме тоді мені захотілося віршувати. Можливо, це була така захисна реакція?»

Чорнобильські міфи і реалії

Перші легенди і міфи, пов'язані з Чорнобилем, з'явилися практично одразу після аварії — щойно переважній більшості населення України стала відомою назва «Чорнобильська АЕС».

Хоч як дивно для громадської атеїстичної свідомості, що панувала у Радянському Союзі, усі вони мали певний містичний характер. «І не дивно, що вона (станція) вибухнула, — подейкували у народі. — Її ж примудрилися побудувати на давньому праслов'янському капищі!» Але немає ні відповідних археологічних, ані історичних доказів і досліджень. Міфами, звичайно, були твердження і про вибір майданчика для будівництва ЧАЕС на величезному «дихаючому тектонічному розломі», і про розташування станції на «родючих українських чорноземах». Перший з цих міфів не підтверджують геологи, другий спростовують аграрії — піщані ґрунти, придатні здебільшого для вирощування картоплі, та болота, що потребують постійних меліоративних заходів, — ось, власне, і все, чим багатий Чорнобиль. Це зона ризикованого землеробства.

Та чимало міфів, пов'язаних безпосередньо з аварією і ліквідацією її наслідків у найперші години та дні після вибуху, були спеціально створені радянською пропагандою.

Пропаганда вибудувала спотворену реальність, в якій працівники Чорнобильської АЕС видавалися абсолютними невігласами, які втекли з робочих місць, покинувши пожежників сам на сам з радіаційною аварією. Мета цих пропагандистських трюків: владі треба було терміново призначити винуватців та героїв, аби приховати першопричину аварії — недосконалу конструкцію реактора і командно-адміністративне втручання у процес управління технологічним процесом на АЕС. Так цілий колектив атомників назвали негідниками. Та час розставив усе на свої місця. І сьогодні ми знаємо, що саме працівники станції зробили усе можливе і неможливе, аби не допустити поширення аварії на інші блоки, виконали регламентну зупинку непостраждалого обладнання, провели його консервацію, а згодом знову ввели станцію в експлуатацію. І ці герої не міфічні, а справжні! Ми й до сьогодні чуємо про забуті подвиги, розвінчуємо міфи та віддаємо шану незаслужено забутим героям.

МАУ виконає політ до Чорнобиля

Напередодні 35-х роковин від дня аварії на Чорнобильській атомній електростанції, 25 квітня 2021 року, авіакомпанія «Міжнародні Авіалінії України» (МАУ) виконає екскурсійний політ над Києвом до Чорнобильської АЕС, а також над покинутим містом атомників — Прип'яттю. Пасажири рейсу зможуть не тільки побачити Київ та Чорнобиль з найбільш незвичних ракурсів та мінімально допустимої висоти — 900 метрів, а ще й поглибити свої знання про причини та наслідки Чорнобильської аварії від професіонального гіда компанії «Чорнобиль Тур». Екскурсійний рейс авіакомпанія виконає на регіональному реактивному літаку Embraer 195 з аеропорту Бориспіль.

ЗАГАЛЬНОМІСЬКА ТОЛОКА ВАРАША

Підтримали глобальну екоініціативу

Працівники Рівненської АЕС долучилися до глобального екологічного проєкту з озеленення «Greening of the Planet», метою якого є привернення уваги до відновлення екосистеми та розвиток екологічної свідомості людей.

10 квітня у 100 країнах світу в рамках всесвітнього проєкту відбулося висадження сотні мільйонів дерев. У місті-супутнику РАЕС активісти багатьох організацій, підприємств та держструктур під час загальноміської толоки висадили понад тисячу саджанців дерев і кущів та здійснили прибирання території міста.

Загальноміська толока стартувала від площі біля стадіону спорткомплексу «Ізотоп». До неї долучилося чимало небайдужих мешканців громади, у тому числі працівники Рівненської АЕС разом зі своїми сім'ями. Серед організацій, які взяли участь у толоці: первинна профспілкова організація РАЕС та організація молоді ППО електростанції, ВП ГО «УкрЯТ» у Рівненській області, спортивні клуби «Amber Tri Sports» і «Varash running club», організації «Ольбери», «Станиця пласту Вараш», «Всі разом», «Відновлення та розвиток», «Art Cool», «Творча Кузня», рада старшокласників «Ватра», працівники ДПРЧ-12, вихованці будинку дитячої та юнацької творчості, міського Центру комплексної реабілітації для осіб з інвалідністю, волонтери.

Озеленення проводилось у багатьох локаціях міста та найбільш масштабно це здійснювалося на алеї вздовж бульвару Шевченка, на ділянці вулиці Рівненська — від АЗС «Журавлина» до виїзду з міста, у мікрорайоні Ювілейному, а також поряд з прибудинковими ділянками кожного ОСББ. Тож зовсім скоро місто атомників прикрашатимуть величні й зелені клени, дуби, берези та безліч інших дерев. Мешканці громади також прибирали територію міста, зробивши Вараш ще привабливішим та чистішим.

Голова ППО РАЕС Іван Мельник зазначив, що атомники постійно долучаються до різноманітних екопроєктів, бо такі заходи згуртовують навколо доброї справи.

Як зауважив заступник міського голови Дмитро Стецюк, дещо пізніше у Вараші планується висадження ще майже 1300 дерев та кущів благородних сортів, таких як магнолії, канадські клени, туї, азалії тощо.

Юлія КУЛАЄВА
Фото Віти НИШКАЛЮК

АТОМНИЙ СПОРТ

Перемоги енергодарських веслувальників

Людмила Бабак візьме участь у європейському відборі на Олімпійські ігри у складі збірної України.

У Дніпрі відбувся Кубок України пам'яті Олімпійської чемпіонки Юлії Рябчинської. Енергодарські веслувальники, вихованці спортивно-оздоровчого комплексу ВП ЗАЕС, які взяли участь у змаганнях, традиційно продемонстрували високі результати.

Перше місце в байдарці-«четвірці» на дистанції 1000 м і третє місце в «одиночці» на 5000 м посів вихованець СОК ВП ЗАЕС Олександр Чехмістренко. Крім того, за підсумками Кубка Олександр пройшов відбір до збірної команди України серед молоді до 23 років.

Перше місце в каное-«четвірці» на 500 м і третє місце в «четвірці» на 200 м здобув Дмитро Кряж. Срібло у змаганнях в каное-«одиночці» на 5000 м у Дениса Давидова.

Усі веслувальники — вихованці заслуженого тренера Сергія Снежка.

Чемпіонка України та світу з веслування, майстер спорту міжнародного класу Людмила Бабак посіла друге місце в каное-«одиночці» на дистанції 1000 м та два третіх місця — на 5000 м та 200 м.

За результатами змагань Людмила увійшла до складу спортсменів для участі у європейській кваліфікації на Олімпійські ігри (змагатиметься у відборі в категорії каное-«одиночка», 200 м), яка відбудеться в угорському м. Сегед 12-13 травня 2021 року. Після цього спортсменка виступить на Кубку світу з веслування.

АНОНС

Авторський арт-проєкт «Ковчег Чорнобиль»

Фотохудожник Денис Копилов у місті Прип'ять презентував авторський арт-проєкт «Ковчег Чорнобиль», присвячений відродженню природи. Фотовиставка демонструватиметься у рамках заходів, які приурочені до 35-х роковин аварії на Чорнобильській АЕС.

Завдяки художньому світосприйняттю, фотограф демонструє, що природа має надзвичайну силу й здатність відроджуватися. Денис Копилов показав зону відчуження, як своєрідний «Ноєв ковчег», у якому можна зберегти все природне різноманіття. Через призму мистецтва, що допомагає глибше зрозуміти та усвідомити навколишній світ, довести, що зі старого, зруйнованого й загиблого завжди виростає щось нове й прекрасне.

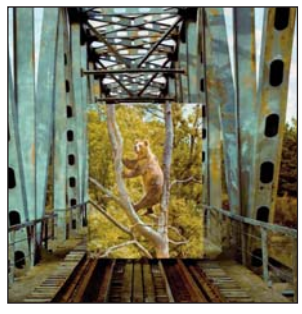

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Атомник України
Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор Людмила ГАП'ЮК
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»: 04073, м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 5000